EXAMEN

ANIMADVERSIONUM CLARISSIMI PETIOT,

IN PARERGON DE ANEURYSMATE, CONSCRIPTUM

A FRANCISCO LAMURE.

NISI calumniarum plenæ forent Antagoniſtæ ſtrenuiſſimi animadverſiones, me prorsùs omni reſponſione abſtinuiſſem ; adeò ſunt parvi momenti, adeò rudi indigeſtâque citationum mole jacent obruta, quæcumque protulit ille vir optimus : Verùm quantò finxit audentiùs ea, quæ vix ac ne vix quidem (præ ſummâ, quæ debetur Senatui iatrico Monſpelienſi, reverentiâ) fingi potuiſſe quivis crederet, tantò urgentiús impellor ad ſcribendum denuò, ne prolatorum ab Adverſario falſitas, me ſilente, veritatis larvam adaptet ſibi, & impunè, celata, per orbem medicum divagetur. Potiſſimùm itaque fabuloſam à Competitore datam diſputationis hiſtoriam breviter perſtringere fert animus, & deinde nactus occaſionem, quædam, unde vis animadverſionum adverſús me inſtitutarum tutò menſurari queat, pauciſſimis ſubjiciam.

Feror *coactus* (animad. pag. 12.) *in ſecunda prælectione abdicare, quæ in primâ prælectione tantoperè jactitabam* ; in tertia fateri me compilaſſe, me plagii reum agit egregius Antagoniſta (pag. 10.) *Dum novam multòque accuratiorem* gloriabar *Aneuryſmatis theoriam exhibiturus ; quam tamen*, inquit ille (pag. 11.) *verè à verbo ad verbum excerpſeram, uti notum eſt omnibus* ; *imò integram prælectionem* ab Hallero tranſcripſiſſe dicor (pag. 11. in not.) *agebam de monſtris & herniis.* Tandem redarguor quaſi dixiſſem uſpiam Aneuryſma, (de quo Ruyſch. theſ. non.) *fuiſſe ſanguinem contentum & concluſum intra capſulam.*

Hiſce omnibus ſeorſim & eodem, quo propoſita ſunt, ordine reſpondeo.

I.

Nuſpiam abdicavi in ſecunda prælectione, quæ in prima *ad praxim ſummoperè utilia, imò neceſſaria habui* (pag. animad. 10.)

Traditurus ideam morbi generalem in prima lectione, ſigillatim exponebam varia circa illud argumentum authorum placita, quid in iis utile & verum, inutile aut minùs exactum pro viribus determinare ſatagens; tandem

RPJCB

præ omnibus aliis morbi definitionibus, Fernelianam mihi arridere dixi, quâ nimirùm ſtatuitur morbum eſſe affectum inſidentem parti contra naturam; hâc ægritudinis ideâ ſtabilitâ, diviſiones Pathologiæ ab omnibus receptiſſimas, in Schola etiam Monſpelienſi, protuli, & juxta eas tota prælectionum ſeries diſpoſita eſt: non ergo novam methodum propoſui, cujus factâ recenſione (pag. 10.) *monere potuerit* Adverſarius *eam praxi ac ſanæ theoriæ penitùs eſſe adverſam*; equidem in medium attuleram morborum diſtinctionem in activos & paſſivos, quam dedere ſummi in arte viri; ſed nuſpiam affectiones hyſtericas, melancholicas, hypochondriacas, recenſui inter morbos paſſivos, pro quorum exemplo, icterum frigidum citavi; inſuper quid ex ea diviſione boni, quid mali, ſi minùs cautè intelligeretur, ſuboriri poſſit, indicavi, illi itaque prorsùs non adhærens; dum eam diſtinctionem verbo tenus, non rationum momentis impugnavit Adverſarius, minimè ex re credidi tempus terere in aſſerenda ſententia, cui non adſtipulatus fueram; ideò in ſecunda prælectione monui duntaxat, me nullatenùs adhæſiſſe huic morborum diviſioni, quam impugnaverat Antagoniſta egregius, & proindè me hujus monitis neutiquam laceſſitum fuiſſe; quo præſtito, juxta ordinem inſtitutum egi de morbis partium ſolidarum, inter quos cùm numerari ſoleant ii, qui dicuntur eſſe *in meatu*, nactus occaſionem de Aneuryſmate & Varice diſſerui.

Quæ mox dicta ſunt veriſſima perpendenti bonâ fide liquebit 1o. Quâ veritatis ſpecie prolatum fuerit me coactum fuiſſe *in ſecunda abdicare, quæ in prima prælectione tantoperè jactitabam* (pag. 12.) 2o. An dici queam *ſubitò deſeruiſſe, quæ neceſſaria nuperrimè habueram, ut ad alia tranſirem, Aneuryſmatis theoriam novam exhibiturus* (pag. 10.) cæterùm nullius ad praxim addictionem damnavi, ſed ſolummodò eos ſum demiratus, qui, dùm arctiſſimum theoriam inter & praxim connubium ſtatuerunt, tamen in theoriâ impunè peccari poſſe credebant, ſi hos inter numerandus ſit Antagoniſta, ipſum laceſſivi, neque in tali hypotheſi, facti pænitet.

II.

De Aneuryſmate acturus, ſtructuram arteriæ, qualis à Celeber. Monroo propoſita fuerat, exhibui, authorem citando fideliſſimè hâcque præſuppoſitâ contendi 1o. Diſtinctionem vulgarem Aneuryſmatis in verum & falſum inutilem eſſe in praxi, quia nullum aſſignari poterat Aneuryſmatis veri ſignum pathognomonicum, quod vel ipſe Adverſarius fateri coactus fuit in publicis diſputationibus. 2o. Nullam proſtare obſervationem Aneuryſmi veri, qui fuiſſet notabilis, unde ſatis liquebat à me admitti, qui forent exigui. 3o. Cum Clariſſimo Monroo (*a*) monui nequis deciperetur inter obſervandum accipiendo pro tunica muſculari arteriarum vel plevram in thorace, vel aponevroſim bicipitalem in brachio; & tales dum animadverterentur tu-

(*a*) Edimbourg. pag. 356.

mores vel in abdomine à peritonæo mutuati involucrum externum, vel in thorace à plevra, dixi non ineptè eos vocari poſſe Anevryſmata clauſa, à veris juxtà ſenſum vulgarem diverſiſſima; mecum ſentientes citavi omnes ferè antiquos ad uſque tempora Fernelii, inter recentiores Freindium, & Clariſſimum Monroum. Jam in prima lectione monueram me nihil pro novo & inaudito prolaturum in toto Pathologiæ decurſu, hunc in finem ut omnis plagii accuſatio hoc monito devitaretur, ſed votis excidi; conſcendens poſtea Cathedram Adverſarius, quæcumque de Aneuryſmate protuleram, ex actis Edimburgenſibus à verbo ad verbum ex ſcripta aſſerit, librum oſtentat furti teſtem, me increpat, quaſi dixiſſem totam hanc Aneuryſmatis theoriam novam eſſe, & meam; nihilominùs pollicetur ſe hujus falſitatem demonſtraturum in ſequentibus prælectionibus. Ego ad hæc breviſſimè regero, quando data fuit differendi copia, me varios authores citaſſe, nominatim Celeberrimum Monroum, qui mecum ſentirent, inſuper me jam in prima lectione palam feciſſe nihil à me expectandum, quod novitatem ſaperet; negavi tamen præfractè me acta Edimburgica exſcripiſſe de verbo ad verbum; & quidquid dicat Antagoniſta (pag. 11.) ne minimum dicterium reſponſioni interſperſi, niſi forte voluerit de ſe dicta fuiſſe, quæ de me ſincero animo & modeſtè, ut decet, pronunciâram, tunc rogavi publicè judices integerrimos librum ab Adverſario citatum perlegerent, & quid de plagii crimine ſentiendum eſſet, manifeſtum facerent; illi viri peroptimi noluerunt hanc diſputationem longiùs protrahi, & enixè monuerunt de fine hujuſcemodi litibus imponendo, nequè hanc circumſtantiam potuit ignorare Competitor egregius, cui ipſi æquè ac mihi ſilentium imperatum fuit; tamen aliquo poſt tempore, de Aneuryſmate differens Antagoniſta, vera & falſa admittit, citatque ſibi faventes Ruyſchium, Littrium, Heiſterum, & Morgagnum, admodum vagè & indeterminatè; ego, ne viderer minùs quàm deceret, Profeſſorum Illuſtriſſimorum monitis morigerus, nolui in ſequenti mea lectione, Adverſarii præcedentem perſtringere, ſed diſtuli quouſque argumentum pertractandum ſpontè locum faceret huic diſputationi; itaque elapſis aliquot diebus de palpitatione differui, & inter cauſas cùm annumerarem Aneuryſmata, indicavi obſervationes omnes, quæ reperiebantur apud authores ab Antagoniſta citatos, & affirmavi inter eas nullam eſſe, quæ verum Aneuryſma demonſtraret; hâc aſſertione motus Adverſarius, Ruyſchii lectionem inſtituit, ſed quo Adversùs me ſucceſſu docent, quæ jamdudum ſcripſi (pag. 26. 27. Vindic.) & quæ hìc repetere prorsùs abs re foret.

Ex dictis liqueat 1o. Quo jure dici potuerim inventâ Aneuryſmatis theoriâ falsò ſuperbiens, & plagii reus agi coram Profeſſoribus illuſtriſſimis. 2o. An non facilem & ſimplicem viam pro tam gravi accuſatione refutanda indicatam ab Adverſario (pag. 11. not.) ſecutus fuerim; quam quidem accuſationem potuiſſet egregiè confirmare ipſe legendo librum, quod præſtandum tantò potiùs erat, quia negaveram, & ipſi aſſerenti probatio incumbebat,

Cur Adverſarius phraſim unicam citat. (pag. 10. not.) quam a me tranſlatam contendit, ut evincat quæcumque per tres horæ quadrantes ſatis rapido ſermone prolata ſunt, exſcripta fuiſſe. 3o. Tandem patebit cur ex tempore veritatem, quam ſtabilire enixus fuerat (pag. 11.) impugnare noluerim. 4o. An quæ dixi de Aneuryſmate clauſo, haberi queant velut ſubterfugium, quod quæſiverim ut Adverſarii obſervationibus reſponderem (v. pag. animad. 8. not.)

III.

Integram prælectionem ex Hallero tranſcripſiſſe dicor (pag. 11. not.) dúm agebam de monſtris & herniis, facilis reſponſio, nullam prælectionem inſtitui de monſtris & herniis; quædam, pauciſſima, curſim, de iis attuli; dum de morbis in màgnitudine, numero, conformatione, ſitu, loquendi occaſio ſe ſe obtulit, & præter judices integerrimos, Adverſario opponam teſtem idoneum (*a*) illuſtriſſimum, qui doctus ſermones omnium ſcientiæ linguarum, rudioribus Apollinis noſtri tonis benevolas aures adaptare non renuit, eo ipſiſſimo tempore, quo hæc de monſtris & herniis nonnulla proferebam; coram ipſo de iiſce argumentis quàm pauca dixerim, noſcit ille vir præſtantiſſimus, quem bonis omnibus flebilem, morbo graviſſimo detentum nuperrimè tota Occitania ingemuit, mox omni ſinceriſſimæ lætitiæ plauſu gaudet orci diris faucibus ereptum,

Cui pudor & juſtitiæ ſoror
Incorrupta fides, nudaque veritas
Quando ullum invenient parem?

VI.

Nuſpiam dixi Aneuryſma eſſe *ſanguinem contentum & concluſum intra capſulam* (pag. animad. 11.) id ſolummodò propugnavi poſſe credi hunc tumorem a Ruyſchio obſervatum, fuiſſe confectum ex ſanguine coagulato & indurato, cui ſuperaccreviſſet plevra dorſalis, tantòque veriſimiliús, quòd vix capi poſſet, quomodò, ſi tumor ille plenus extitiſſet ſanguine fluido, aut ſaltem vi vitæ non indurato, tamdiu ſervaretur immunis a putredine *in capſulâ*: reſpondet quidem Adverſarius (pag. 9) *non eſſe ſanguinem in eo Aneuryſmate, quod Ruyſchius conſervabat in capſulâ ſeu pixide, eſſe arteriam ſimpliciter dilatatam, & juxta methodum Ruyſchianam præparatam.* Verùm id aſſerit, neutiquam probat; legatur obſervatio hæc Ruyſchii vel in opuſculo egregii Antagoniſtæ (pag. 8. not.) Et ſi quis, hâc lectâ, queat concludere certò. 1o. Vel adfuiſſe vel defuiſſe ſanguinem in eo Aneuryſmate. 2o. Illud fuiſſe arteriam ſimpliciter dilatatam & methodo Ruyſchianâ præparatam. 3o. A Ruyſchio ſcrupuloſè animadverſum, an aliqualis eſſet ruptio in hâc arteriâ, necnè, ut affirmat Competitor eximius (pag. 9.) Si quis, inquam, hæc deducere poſſit ex Ruyſchii verbis prolatis, do lubens victas

(*a*) M. Le Nain Intendant du Languedoc.

manus, & ipſe mihi erit magnus Apollo : quouſque hæc demonſtrata fuerint, pace optimi Antagoniſtæ credam nihil adversús ſententiam à me propugnatam ex theſauro nono Ruyſchii afferri potuiſſe; quæ cùm ita ſint, dùm objiciebatur capſulam, in quâ Aneuryſma conſervabatur, fuiſſe in muſæo Ruyſchiano, meritò reſpondi, *riſum teneatis amici*; & cùm objectionem illam typis mandaverit ille vir egregius, iterum appoſitè reſpondeo, riſum teneatis amici, & miror Antagoniſtæ confidentiam, qui in re tam abſurda, tam manifeſtè falsò imputata, magna cum fiducia provocat ad judices integerrimos: horum utinam in omnibus, æquè, ac in iſto caſu, ſecurus decretum expectare fas eſſet.

Jam ex dictis palam fiet quænam fides adhibenda ſit brevi hiſtoriæ diſputationis ab Antagoniſtâ traditæ, peneſque ſit lectorem judicem an jure dixerit ille, ſe in iis ſemper juxta ſtatutam diſputationis normam direxiſſe. Nunc ego pauciſſimis examini ſubjiciam, quæ in parergon de Aneuryſmate animadvertit.

V.

Aliquid abſurdi contendit Antagoniſta ſequi ex methodo, cujus ope, vocem, (notabilis) determinare ſatago; Geometricè probat vel ſupra omnem fidem ingentia Aneuryſmata admitti debere, vel exiliſſima pro notabilibus habenda eſſe.

Si bonâ fide verba perpendiſſet eximius Competitor, quibus aliquatenùs idæam notabilis Aneuryſmi tento circumſcribere, næ, multo labori peperciſſet, ſuamque in Geometricis ignorantiam non oſtendiſſet (*a*) Etenim palam fit attendenti, me minimè ſollicitum fuiſſe de Geometricâ determinatione, cùm eam ſolummodò quærerem, quæ paulò eſſet exactior quàm alia nimis vaga, prætereà termini, quibus utor ad ſenſa exprimenda, non ſunt ad normam Geometriæ compoſiti, ſed vulgi vel craſſiſſimi intelligentiæ accomodati, uti cuivis non moroſo lectori, & earum rerum perito, facilè innoteſcet, verùm quia rem per ſe manifeſtam æquivocatione commentitiâ obſcurare anniſus eſt egregius Antagoniſta, ideò clariùs, quid intellexerim, reponam; igitur ſuppono, v. g. dictum fuiſſe Aneuryſma notabile in arteriâ intercoſtali, quod æquaret ovum columbinum, & magnitudinem arteriæ illius naturalem eſſe ut unum, (*b*) Tunc ſupponendo aortam in ſtatu conſueto poſitam eſſe duodecies majorem, requiretur, ut Aneuryſma in eâ obſervandum dicatur notabile, illud duodecies majus eſſe ovo columbino. Porrò talia Aneuryſmata dari poſſe, imò data fuiſſe docent innumeræ obſervationes.

(*a*) Enim verò quamvis vix prima Geometriæ elementa delibarim, ſatis agnoſco, quàm debeat apud Geometras abſurda videri ſectionum menſura, per pollices, & pedes ſimplos, in quem tyroni non ignoſcendum errorem incidit turpiter Antagoniſta. [pag. 2. animad.]

[*b*] Qui Geometriæ aliquam operam non dedeꝛe, confundunt voces magnitudinis & diametri, quibuſcum nunc loquor.

VI.

Quærit (pag. 7.) quo conſilio Clariſſimum Vanſvvieten citaverim, qui tantoperè mihi adverſatur, in promptu reſponſio; nimirúm ut conſtaret tunicam illam Aneuryſmatis citati extimam, non fuiſſe aortam ſuis omnibus membranis conſtantem, ſed duntaxat *hujus dilatatæ* membranam, quod expreſſiſſimis verbis habet Vanſvvieten, vel fatente Adverſario; numquam citavi virum illum clariſſimum tanquàm meæ faventem opinioni de Aneuryſmatibus; quamvis fortè non tantùm ab ea abludat, quantúm ſibi fingit Adverſarius, nam videtur fermè agnoſcere neceſſitatem ſeparatæ cohæſionis fibrarum orbicularium, ut fiat Aneuryſma verum in arteriis, *Si jam in quodam arteriæ loco ſeparatâ cohæſione imprimis fibrarum orbicularium (nam læſiones tunicæ externæ & celluloſæ videntur minùs periculoſæ) minuatur firmitas laterum, cauſa diſtendens manens eadem illo in loco plus dilatabit arteriam, mutabit æquabilem figuram conici canalis, expandet locum illum debilitatum in ſaccum, tunc vocatur Aneuryſma verum, propriâ vocabuli vi deſignans tantùm arteriæ dilatationem.* comment. aphoriſ. t. 1. pag. 361. hæc clariſſimi viri verba ſi quis contulerit cum iis, quæ dixi (pag. 26. vindic.) *nullam obſervationem adversùs me quidquam confecturam, niſi quæ demonſtrabit externam Aneuryſmatici tumoris tunicam eſſe evidenter compoſitam fibris annularibus* facilè perſpiciet in pleriſque ſaltem Aneuryſmatibus veris dictis (judice Clariſſimo Vanſvvieten) non eſſe integram tunicam muſcularem, & conſequenter ea, juxta Clariſſ. Monroi ſententiam, quam amplexus ſum, pro veris, in quibus ſimplex adſit arteriæ tunicarum dilatatio, neutiquam admittenda.

VII.

Demùm varias coacervat citationes plerùmque nullâ fide, nullo ordine, nihil ad rem prorsús conducentes; quod ut pateat, revocet lector in animum, conditionem, quam expoſtulavimus (pag. 26. Vindic.) ut opinionis noſtræ veritas infirmaretur, ſcilicet, integritatem tunicæ muſcularis circumjectæ tumori Aneuryſmatico, deinde conferat omnes omninò obſervationes, (ſi Vateriana excipiatur) quas congerit Adverſarius, is deprehendet facillimè nullam eſſe, quæ vel minimum deſideratæ conditionis veſtigium præ ſe ferat autopſiâ confirmatum; quod attinet ad Aneuryſma obſervatum a Vatero, memorat quidem vir ille celeberrimus tunicam internam *ubivis diſruptam, tunicæ exteriori muſculoſæ fruſtulatim connexam*; ſed ne verbum profert de integritate hujuſce tunicæ muſculoſæ; ita ut quivis credere poſſit, nec immeritò, hanc fuiſſe duntaxat conſpicuam in iis, locis in quibus fruſtula internæ membranæ fulciebat, quod tantò potiori jure credendum, quòd truncum arteriæ aortæ maximè laceratum fuiſſe referat, & obſtupeſcat, quomodò arteriarum læſione tam gravi, tantâque dilaceratione exiſtentibus, tamdiu & ultra triennium æger ſupereſſe potuerit, cujus quidem admirationis minima videretur ratio, ſi duntaxat externæ membranæ ruptæ fuiſſent, quarum diſ-

ruptionem vidimus a Clariſſ. Vanſvvieten exiſtimari vix ſufficientem ad Aneuryſmatis productionem (VI.)

Citat minùs exactè Littrii obſervationes, cur enim, dùm eam refert, quæ actis Academ. 1707. continetur, hæc omittit à Littrio notata? *je ſeparai la tumeur du cou, des clavicules, & des parties exterieures de la poitrine*, ELLE ETOIT ENCORE FORT ADHERENTE DANS LES ENDROITS, *qui touchoient aux côtes, au ſternum & aux clavicules*, OU ELLE ETOIT RONGE'E ET LES OS CARIE'S : cur non monet ibidem, rationes, quas affert Littrius, ut explicet diverſam craſſitiem tunicæ interioris ſacci Aneuryſmatici, non autopſiâ fulciri, ſed duntaxat conjectationes eſſe ejuſdem viri clariſſimi? ſicque confundit perperam, quæ fuerunt verè obſervata, cum iis, quæ ſola ratiocinatio protulit ad explicanda Phænomena.

Quâ diligentiâ fidevè omiſit circumſtantiam notabilem obſervationis, quæ legitur in actis Academ. 1712? *Enfin, les parois de cet Anevryſme formoient en dedans deux eſpeces de cordon, l'un étoit ſitué vers ſa partie moyenne, il étoit de couleur rougeâtre, épais d'une ligne, & il ne décrivoit que les trois quarts de la circonference; l'autre cordon étoit placé à la partie inferieure, ſa couleur étoit blanche, il étoit beaucoup plus dur que le premier, épais de deux lignes & faiſoit le tour entier de l'Anevryſme, à l'endroit de ces deux cordons l'Anevryſme étoit moins gros qu'aux environs, & il y faiſoit une eſpece d'étranglement.* Quid, amabo, erant illi funiculi, niſi fibræ quædam orbiculares arteriæ, quæ, cùm efficaciùs ſuſtinuiſſent impetum ſanguinis, integræ aut fermè integræ permanſerant, dilatationem arteriæ tantam impedientes, quanta conſpiciebatur in viciniis, quarum fibræ orbiculares deſtructæ penitùs fuerant efficaciâ cauſæ tumorem producentis? quæ quidem circumſtantia benè perpenſa docebit evidentiſſimè quid factum fuerit in aliis Aneuryſmatibus ingentiſſimis, in queis non obſervati fuerunt tales funiculi, hinc indè iis circumjecti.

Aſſerit (pag. 3.) Dominum Nichols in actis Anglicanis demonſtrare verorum Aneuryſmatum exiſtentiam; tamen, vel ſi legantur, quæ ex eo Authore profert Antagoniſta (ibidem) patebit luculentiſſimè tantùm hìc agi de poſſibilitate ſimilium tumorum, quam nullatenùs negavi; vidit quidem Dominus Nichols, magnas dilatationes aortæ, ſed, quænam fuerit conditio membranarum in iiſce caſibus, prorſùs ſilet; imò videtur exiſtimare nobiſcum in Aneuryſmatibus ſolvi cohæſionem tunicæ muſculoſæ, & ſpeciatim in Aneuryſmate, quod juſſu Societatis Londinenſis examinavit privatim & publicè; inducor ad exiſtimandum, inquit vir ille eximius, in hoc Aneuryſmate, tumorem genitum fuiſſe ſanguine propulſo trans ligamentoſam membranam, quæ vulgò dicitur muſcularis, & diſtendente aliam exteriorem tunicam (*a*) membraneam.

[*a*] J am induced to think that this Anevryſm is a tumour formed by blood's, being forced throug the ligamentous, or what is called the muſcular coat, and diſtending the membranous, or outer one tranſac. philoſ. Tom. 2. pag. 113.

07-152a

E749
L242e

Dicit apud Paræum & Riverium fieri mentionem de arteriæ tunica interiori integra, verùm legantur binæ obſervationes Riverii ab Adverſario citatæ (pag. 13.) nulla ibi deprehenditur mentio tunicæ internæ præciſè; Paræus narrat antequàm tumor Ancuryſmaticus cultello anatomico ſubjectus fuiſſet, arteriam crepuiſſe, & effudiſſe ſanguinem intra cavum thoracis; quomodò dici poteſt obſervaſſe tunicam integram, quæ neceſſariò priùs aperta fuerat ad extravaſationem ſanguinis?

Citat obſervationem Clariſſimi Duvernoy (pag. 14.) quæ habetur in Actis Academiæ Petropol. tomo ſexto, & contendit virum clariſſimum *reperiſſe tunicam internam, diſſecuiſſe à tunica carnea*; quis, ſi fidem Adverſario adhiberet, evidentiſſimè hâc obſervatione demonſtratum non crederet, Aneuryſmum muſculari membranâ cinctum? ſed ipſum audiamus Clariſſ. Authorem; obſervatur *in diverſis locis ſubſtantiæ (Aneuryſmatis diſſecti) incraſſatio monticulos efficiens, quorum alii anguſtiores & figuræ oblongæ, alii digiti latitudinem æquantes membranâ communi cavum obveſtiente obducti, quâ detractâ, fibrarum invicem compactarum, & vi diſtendente forſan abruptarum, hincque contractarum agmen eſſe perſpexi*: erant ergò ii monticuli conflati ex agmine fibrarum invicem compactarum vi diſtendente forſan abruptarum, & hinc veluti in glomeramina contractarum: in eo igitur Aneuryſmate non obſervabatur tunica carnea integra, ſed contrà diſrupta; quo itaque conſilio hanc obſervationem adeò mancè protulit Adverſarius? *numquid* (pag. 3.) *ea citandi ratio decet veritatis defenſorem*? Dijudicent periti lectores, ipſe viderit egregius Antagoniſta. Nimius eſſem, ſi penitiús vellem & ſeorſim examinare citationes alias, quæ aliundè nullius ſunt momenti, cæterùm ut evincam me in hac diſputatione ſolo veritatis ſtudio a tritis viis deflexiſſe, ſi pertinaciter voluerit eximius Competitor Aneuryſmata, quæ formantur a ſanguine adhucdúm concluſo intra membranam extimam arteriæ, non muſculoſam, vocari Aneuryſmata vera, ut ipſi morem geram, admittam hoc ſenſu Aneuryſmata vera ſed tunc concedat mihi æquum eſt, talia non poſſe obſervari in iiſce locis, in quibus arteriæ carent hâc tunicâ extimâ, uti in artubus v. g. unde pro veris accipiendo, quæ clauſa rectiús vocanda duxi, neutiquam aſſeri poterit exiſtentia Aneuryſmi veri in arteria v. g. brachiali, quod utrúm concedant ii, qui vera Aneuryſmata admittunt, haud ſatis ſcio; nihilominùs ultrà progredi non poſſum, quouſque felix obſervatio demonſtraverit tumorem Aneuryſmaticum propriâ ſuâ membranâ muſculari integrâ præcinctum, quod hactenús non fuit præſtitum.